

Cuprins

Trebuie să ajuți un uriaș la nevoie 7

Abuu 20

Doi frați în munți 28

Un munte are două laturi 39

Un râu destul de lung
pentru o poveste de familie cu elefanți 46

Mările sunt adânci pe cât sunt munții de înalți 57

Două inimi triste bat mai ușor împreună
decât una singură 66

Nu poți avea încredere în deșert 73

În junglă se află repede
când se întâmplă ceva neobișnuit 82

Regele Africii 90

Fiecare are nevoie de o familie 97

OLIVER SCHERZ

Ne întoarcem
în curând,
mergem
până-n Africa

CU ILUSTRĂȚII DE BARBARA SCHOLZ

Traducere din limba germană
de Iulian Bocai

POLIROM
2020

— Nu e nici un elefant prin apropiere, spune el și-și ciulește urechile uriașe ca să prindă până și cel mai mic zgomot.

Nu se aud nici măcar strigăte de maimuță. Doar câțiva greieri.

— Nu cred că suntem în Africa, spune Abuu.

— Atunci unde suntem? întrebă Marie.

Joscha scoate globul pământesc din rucsac și-și trece degetul peste țări.

— Venim de aici, zice el, și vrem să ajungem aici. Poate că suntem undeva la mijloc.

Arată spre un loc dintre marele continent african și casa lor mică.

— În curând o să ajungem la mare, spune Marie, văzând că globul se colorează în albastru chiar sub degetul lui.

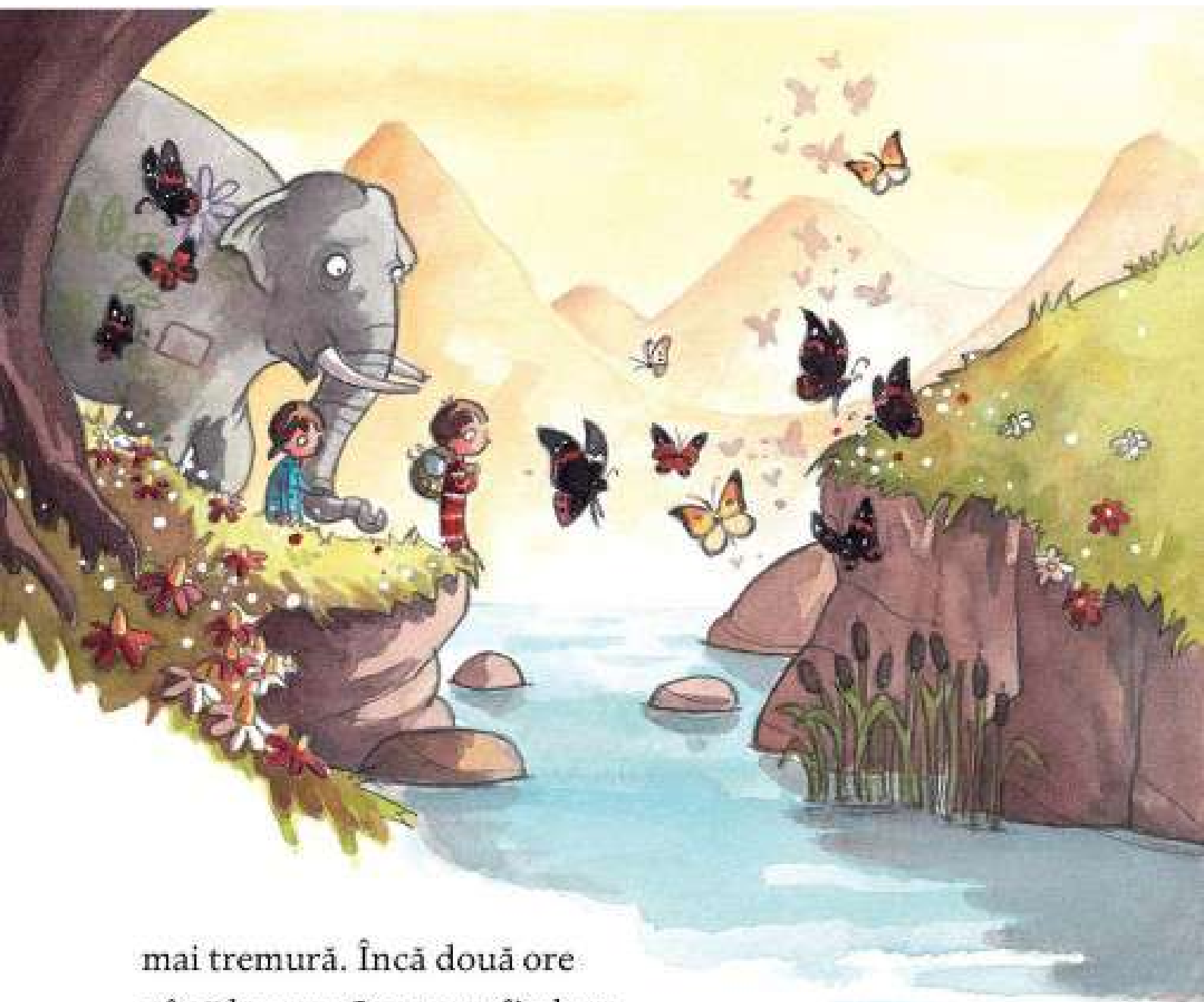
— Exact, spune Joscha, iar Marie e mândră de sine, fiindcă începe să înțeleagă puțin globul pământesc.

E și mai mândră de Joscha, care știe să măsoare drumurile de pe glob doar cu degetul mare și arătătorul.

— Până la mare mai e cam jumătate de țară, poate o sută de kilometri sau vreo două ore, dacă mergem repede, spune el.

Da, își zice Marie, poți merge bine de tot prin lume cu un frate mai mare. Își întinde picioarele. Nu îi

mai tremură. Încă două ore
până la mare. Iar marea îi place.

După ce se usucă toți trei, se țin după un șir
de furnici până la un râu. Și de vreme ce râurile curg
mereu în jos, atunci curg spre sud, le explică Joscha.

— Trebuie să ne construim o plută, hotărăște el.

— Dar din ce? întreabă Marie.

— Din copaci întregi! răspunde Joscha.

Fiindcă numai un copac întreg ar putea să-l țină pe
Abuu.

Așa că, împreună cu Abuu, construiesc o plută lată din copaci întregi. Leagă trunchiurile între ele cu plante agățătoare și astupă crăpăturile dintre ele cu mușchi. Pentru steag, folosesc ciorapii lui Joscha. Îi lasă să fluture colorați în vârful unui băț din fața plutei. La sfârșit, Joscha construiește pentru fiecare câte o vâslă din trestie și coajă de copac.

Când împing în cele din urmă pluta pe apă, chiar plutește. Rămâne la suprafață chiar și când Abuu se urcă pe ea cu grijă în cele din urmă.

Râul îi poartă cu el ușor, străbătând ținutul acela. Râul care pare să nu aibă sfârșit. Un râu destul de lung pentru o poveste de familie cu elefanți.

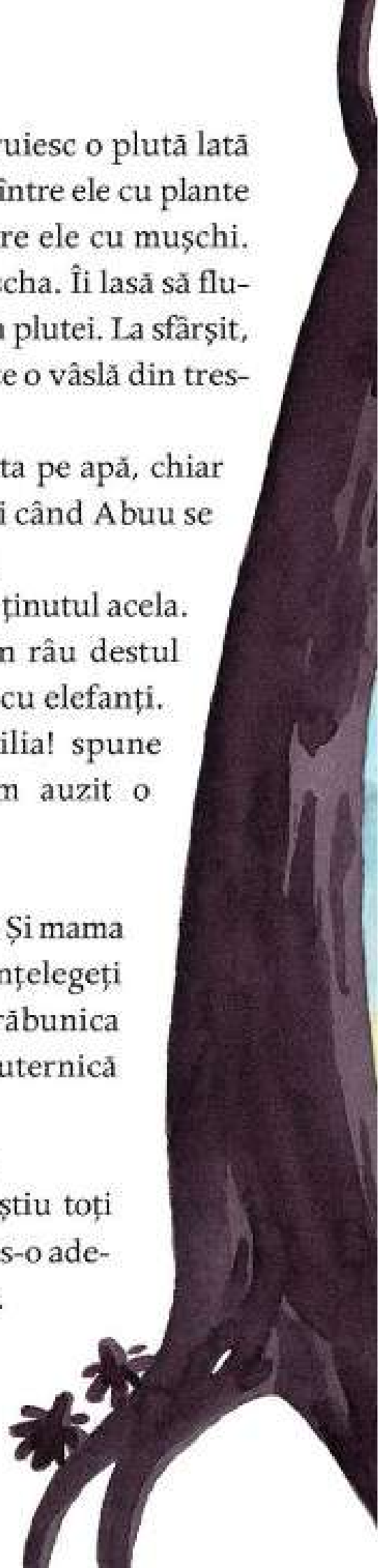
— Mă bucur c-o să-mi văd familia! spune Abuu. Chiar dacă nu-i cunosc, am auzit o groază despre ei.

Ia o gură mare de apă.

— Mama mea a fost fiica mamei lor. Și mama lor a fost și ea fiica mamei lor, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Vorbesc despre străbunica mea. Un elefant foarte înțelept. E puternică și are niște fildeși de mamut.

Abuu se oprește o clipă, gânditor.

Apoi le spune povestea pe care o știu toți din familie și pe care mama lui i-a spus-o adesea, pe vremuri, la grădina zoologică.

Joscha și Marie se așază lângă Abuu și se sprijină de picioarele sale groase.

— Pe-atunci era căldură mare. Era așa de cald, că nici copacii cu rădăcini adânci nu mai puteau găsi apă. Iarba îngălbenise, iar pământul se umpluse de praf. Și prin acest deșert prăfos trecea o turmă de elefanți. Era o turmă mare. Era turma familiei mele. Era acolo și mătușa mea Susu. Nu e tocmai cunoscută pentru înțelepciune și-i plăcea să sporovăiască întruna. În urma ei mergea vărul meu Harun. „El își ține capul mai sus decât toți ceilalți. O să devină încrezutul stepei”, așa zicea mama. După el venea verișoara Adumadan.

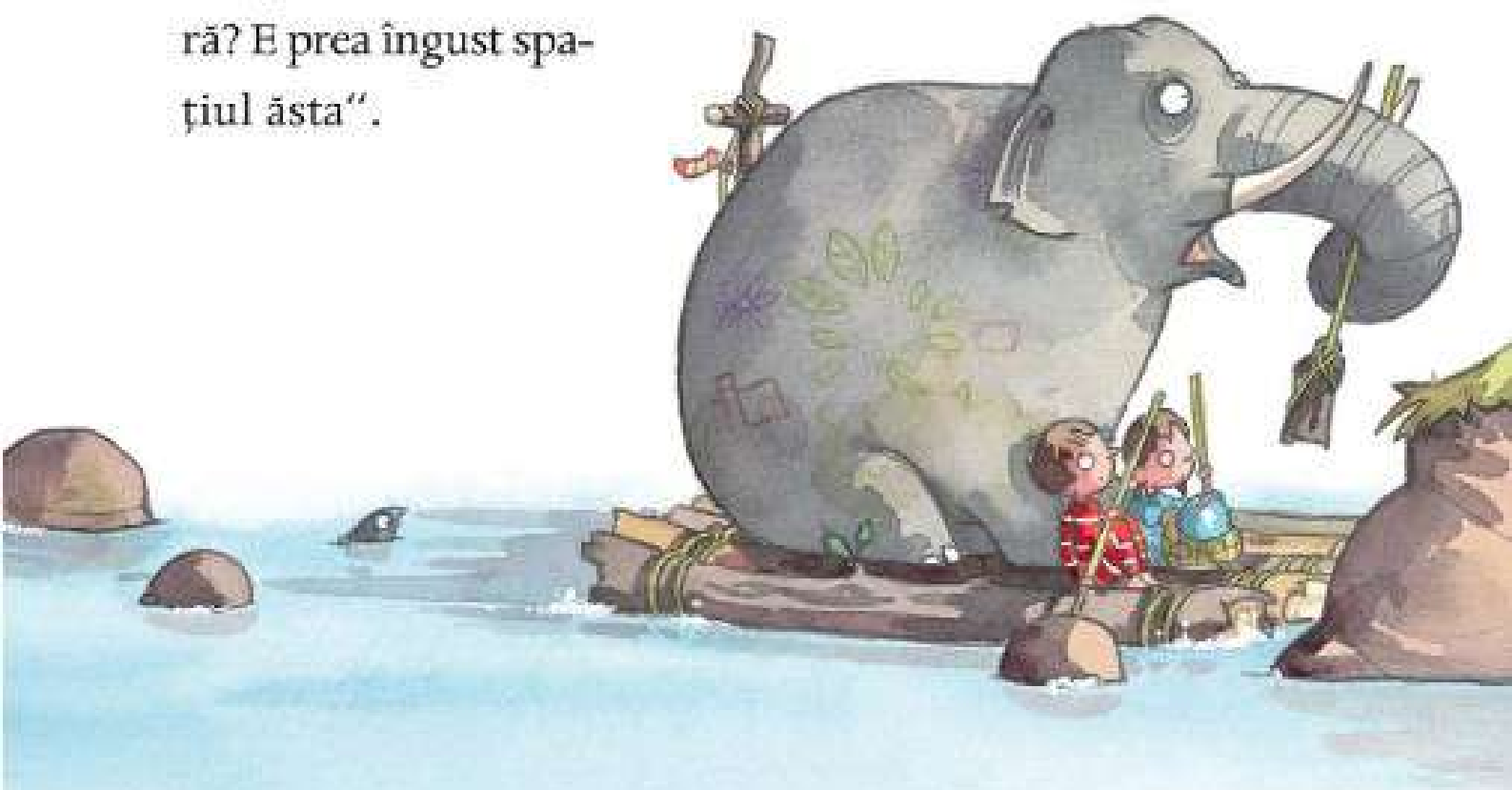
Până și rinocerii întorceau capul după ea, fiindcă avea pielea argintie. După ea mai veneau mătușile mătușii mele și mătușile mătușilor și nepoții mătușilor mătușilor și tot așa. Străbunica mea îi conducea pe toți. Ea știa de la străbunica ei unde mai poți găsi apă. Știa unde iarba e încă verde. Dar nu doar ea știa, ci și leii cunoșteau drumul până acolo. Știau drumurile elefanților. „Aveți grijă la lei!”, spunea străbunica întotdeauna. Sunt vicleni și nu le e frică de nimic. Și avea dreptate. Turma trebuia să treacă printr-o vale ca să ajungă la râul acela mic. Însă valea era tot mai îngustă. Devenise așa de îngustă, că elefanții trebuiau să meargă unul după altul prin ea. Numai așa puteau să străbată valea aceea. Și chiar acolo i-au așteptat leii. Acolo unde nu puteau să fugă, fiindcă n-aveau loc nici la stânga, nici la dreapta.

Abuu s-a oprit din vorbit.

— Și ce s-a întâmplat apoi? întreabă Joscha.

— Când străbunica mea a ieșit din vale, cel mai puternic leu s-a pus fix în fața ei. „Dați-ni-i pe cei mai mici și mai slabi elefanți”, i-a zis el. Fiindcă nici măcar un leu mare și înfometat nu se poate pune cu un elefant adult. „Îmi pare rău”, i-a răspuns străbunica.

„La noi, cel mai mic elefant e și cel mai puternic.”
„Atunci, dați-ni-l pe cel mai bătrân, de care nu
mai aveți nevoie”, a spus leul. „Eu sunt cea mai
bătrână”, a zis ea, „și turma mea are nevoie de mine”.
Dar leul a scos un răget: „Atunci dați-ne unul
bolnav!”. Străbunica s-a uitat
în jur și-a zis: „E prins la
mijloc, cum te-aștepti
să-l putem scoate afa-
ră? E prea îngust spa-
țiul ăsta”.

Abuu râde bucuros.

— „Atunci dați-ne pe oricare. Ne luptăm cu oricine
ar fi!”, a spus leul, care era aproape de neoprit.